

er et stort Spørgsmaal; det, tror jeg, vi skal lade ligge i denne Forbindelse, og det tør jeg ikke indlade mig paa her. Men jeg tror, der kan gøres noget, og at der er blevet gjort noget, særlig i de sidste Aar. Jeg vil pege paa, at saa vidt jeg kan skønne nu, vil Aaret 1922—23 ikke komme til at figurere med Halvdelen af de Erstatningssummer, som vi har maattet udbetale i de foregaaende Aar; det synes for en stor Del at ligge i, at Brandforsikringselskaberne har søgt at faa Forsikringssummerne nedsat og har paa-budt, at der ikke maa udbetales mere i Erstatning, end Tabet virkelig er, for saa vidt det kan konstateres.

Jeg skal ikke opholde mig ret meget ved Enkelthederne, men kun nævne nogle faa Ting, fordi jeg mener, at alle disse Enkeltheder mest hører hjemme i det Udvalg, som jeg antager skal nedsættes om Sagen. I § 3 er der kommet en Bestemmelse ind, som jeg sætter megen Pris paa, det er en Bestemmelse om, at i de Bygninger, hvor der er Kreaturer, skal der ogsaa være en Udgang til det fri. Det er uhyggeligt, naar man kommer efter en Brand og ser, hvordan Kreaturerne ligger inde i Stalden og er kvalte eller brændte; de vilde mange Gange kunne være blevet reddet, dersom der havde været en Udgang til det fri. Jeg synes, at man ikke alene skal tænke paa de store økonomiske Tab, men ogsaa paa, at det er uhyggeligt at se paa, at noget levende brænder. Det er en Bestemmelse, som jeg i alle Tilfælde vilde sætte megen Pris paa blev staaende. Det er muligt, at den skal rettes lidt, saaledes som den er affattet, men det kan vi jo altid tale om. — § 18 svarer omtrent til den nugældende § 21, men den vil betyde en Udvidelse. Den tager Hensyn til de mange Ting, der er kommet i Brug i Landbruget, siden Brandpolitiloven blev givet: „Enhver er pligtig at iagttage tilbørlig Forsigtighed med Ild, Lys, Tændstikker“, og saa kommer det nye, „elektriske Stærkstrømsanlæg, Lys- og Krafteranlæg af enhver Art og med alt, hvad der kan fremkalde eller befordre Ildebrand“. Der er nogle, der har sagt, at det er moralske Bestemmelser, man har sat ind i denne Lov, og det skal man ikke have i en Lov. Jeg vil dertil sige, at det kan være, der er nogen Moral deri, men for mig er der tillige noget reelt deri, nemlig dette, at naar Folk er uforsigtige mod de Regler, der her er fastsat, kan de blive idømt Bøder, og saa bliver der afkortet. Jeg mener, det betyder noget, og jeg tror ogsaa, det vil komme til at betyde noget i Retning af en Indskrænkning af Ildebrandene.

§ 20 handler om Skorstensfejere. Tid-

ligere har det været saadan, at enhver selv fejede sine Skorstene, men det er gaaet mere og mere af Brug. I visse Egne af Landet tror jeg dog, at det stadig er i Brug. Her har man bestemt, at der skal være faste Skorstensfejere, der saa vidt muligt skal være fagligt uddannede. Jeg er ikke særlig begejstret over det. Jeg er ikke saa sikker paa disse faglige Skorstensfejere. Det kan let gaa saaledes, at en eller anden Skorstensfejer holder sig en hel Hoben Dreng, der skal feje Skorstene; det kan de maaske til Nød gøre, men de kan ikke gøre det, som de ifølge § 51 skal gøre, nemlig foretage Eftersynet af Brandredskaber, Skorstene og alle den Slags Ting. Derfor er jeg noget i Tvivl om, hvorvidt denne Paragraf kan bruges, som den her er affattet.

§ 31 handler om Sprøjter. I den nugældende Brandpolitilov staaer der noget om Sprøjter, men det er blevet temmelig virkningsløst. Der staaer noget om, at inden en vis Tid skal de, der vil have en Sprøjte, melde sig, men det viste sig snart, at der var ingen, der meldte sig. Nu er Forholdene vel meget forandrede, og der er Sprøjter mange Steder, men i Jylland er der mange Steder, hvor de ikke har Sprøjter. Der bliver sagt, at en Sprøjte har for lidt Betydning ude paa Landet, hvor en Gaard ligger afsides, og jeg vil indrømme, at naar der skal køres ret langt, er Gaarden tidt brændt ned, inden Sprøjten kommer til Stede, men der er en anden slem Skavank, og det er den, at det kniber med Vandet. Nu er der nok en Bestemmelse om, at man skal skaffe Vand, men det er ikke altid saa let at skaffe Vand, saa hvor gerne jeg end vilde, at vi fik flere Sprøjter, tror jeg ikke, vi kan gennemføre det, saaledes som her staaer. Paa Brandværsudstillingen i Tivoli blev der for nylig forevist en Sprøjte af Ellehammer, som kunde befordre paa et almindeligt Automobil og sættes i Forbindelse med Automobilet, saaledes at dette virkede som Drivkraft, og den skulde ikke koste ret meget. Om der muligt her skulde være en Udvej, saa vi kunde faa nogle flere Sprøjter, end vi har, ved jeg ikke, men det kan jo være Genstand for Undersøgelse.

I § 33 er der indført en Bestemmelse om, at Amtmanden skal have flere sagskyndige Raadgivere, der lønnes med et af Amsraadet fastsat Honorar. Den Paragraf synes jeg nu ikke særlig godt om. Det er nogle nye Embeder, der oprettes, og jeg ser, der staaer i sidste Stykke, at man skal f. Eks. tage en Brandinspektør i en af Købstæderne. Det skulde ikke undre mig — jeg har ikke været med til at lave Forslaget